

The illustration shows a person's legs from the knees down, walking on a green grassy field. The legs are drawn with simple black outlines and filled with a light orange or pinkish color. The person is walking towards the right. In the background, there are several yellow gears of various sizes, some with text like 'MARTIN ŠINKOVSKÝ' and 'TICHO 762' on them. The sky is light blue with a few small black birds flying. The overall style is a mix of hand-drawn sketching and digital coloring.

CHODIL OBR PO ŽEMI

MARTIN ŠINKOVSKÝ
TICHO 762

ALBATROS

Chodil obr po zemi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Martin Šinkovský

Chodil obr po zemi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

CHODIL
OBR
PO ZEMI

CHODIL
OBR
PO ZEMI

MARTIN ŠINKOVSKÝ
TICHO 762

ALBATROS

© Martin Šinkovský, 2018

Illustrations © TICH0 762, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-00-05045-4

ISBN e-knihy 978-80-00-05082-9 (1. zveřejnění, 2018)

Věnováno Martinovi Dolenskému

kapitola první,

*ve které se seznámíme s panem Gabrielem
a dozvíme se, jak naučil indiány lovit bizony*

Vrz, skříp, vrz. Prkna lavičky v městském parku zazpívala, jak na ně usedl starý pán s pohledem měkkým jako štěněcí srst. Bylo teplo, jaro už dočista převzalo štafetu od zimy a rozvinulo svou přívětivou krásu po všech kouscích zeleně, co jich v parku bylo.

„Dobrý den, pane Gabrieli,“ ozval se holčičí hlásek, „budete nám zase vyprávět o nějakém svém dobrodružství?“

Asi devítiletá holčička se na starého pána usmála a sedla

si na lavičku vedle něj. I pan Gabriel se usmál, pohodlně se opřel a oprášil si smítko ze svého starého, ale udržovaného manšestrového sáčka neurčité barvy, pohybující se v rozpětí od šedivé po béžovou. Uhladil si hustý šedivý knír a začal vyprávět.

„V dřívějších časech jsem se po zemi procházel jako obr. To jsem byl ještě mladý a nerozvázný. Od těch dob jsem zmoudřel, zestárl a zmenšil se.“

Pan Gabriel se spokojeně rozhlédl kolem sebe. Lavičku a nejbližší okolí obsypaly děti. Jeho vyprávění fungovalo spolehlivě. Jakmile začal, jeho hlas působil jako magnet. Skoro všichni v doslechu si přišli jeho příběhy poslechnout. Děti i dospělí.

Teď bylo brzké odpoledne a všední den, takže v parku byly jen děti, které si zde po škole užívaly jarního slunce.

„V oněch gigantických dobách jsem se nejraději pohyboval v místech, kde lidí nebylo. Ať už to byla zamrzlá Sibiř, čínské velehory nebo džungle Amazonky. Čas od času se stalo, že jsem se s nějakými lidmi setkal. Jako třeba jednou, když jsem se opaloval v severoamerické prérii. Klidně jsem si ležel na zádech a nechal sluníčko zahřívát pokožku.“

„To jste musel spotřebovat hodně opalovacího krému,“

V DRÍVĚJŠÍCH ČASECH
JSEM SE PO ZEMI
PROHAŽEL JAKO
OBR.

přerušil vyprávění chlapec, uvelebený na mikině, kterou si rozložil na trávník.

„Opalovací krémy jsme v těch dobách nepotřebovali. Chovali jsme se k Zemi mnohem lépe než dnes a sluníčko bylo naším kamarádem. Ale kde jsem to skončil?“ podrbal se pan Gabriel na bradě.

„Jak jste se opaloval na prérii,“ připomněla dívka, která seděla hned vedle pana Gabriela.

„Najednou mě něco začalo šimrat pod levou lopatkou. Chtěl jsem se poškrábat, ale místo toho mi mezi prsty uvízl indián. Byl z kmene Šošonů. Ti se v té době živili pouze sběrem kořínků a různých plodů, co v nehostinné prérii našli. Tenhle indián si myslel, že narazil na keře planých růží a chtěl je nenápadně zpod mých zad vyštourat. Šošoni byli mí přátelé, často jsem jim pomáhal třeba s hledáním vhodného místa na založení tábora či vesnice. Měli mě ve velké úctě a dokonce mi dali i indiánské jméno.“

„Jaké?“ nevydržel to jeden chlapec, který celé vyprávění poslouchal s otevřenou pusou.

„Kweeuu¹. V překladu to znamená něco jako vztekly

¹ čti kvíjú

mokrý kocour. Tehdy jsem se rád koupal v jezerech, a prý když jsem vylezl z vody, připomínal jsem svým výrazem přesně takového kocoura.“

„Kvíjúúú! Kvíjúúú! Huahuahua!“ Všechny děti začaly volat indiánské jméno pana Gabriela a k tomu indiánsky halekat s rukou položenou na ústa. „Huahuahua!!! Kvíjúúú, kvííjúúú!!!“

Zatímco pan Gabriel čekal, až se děti vyřádí, všiml si, že na zemi leží malý šroubek. Sehnul se, spokojeně si jej prohlédl a strčil ho do kapsy u saka. Pak se znovu opřel o lavičku, tvář nastavil jarnímu slunci a čekal, až se děti vydovádí.

„Šošoni mě uctivě pozdravili a pozvali na večeři. Takové pozvání se samozřejmě neodmítá. U nočního ohně jsem si však všiml, jak nezdravě někteří indiáni vypadají. Tak jsem se vyptával, co se děje.“

Náčelník Bodrý kojot se zamračil a vysvětlil mi, jak mají málo jídla a že i to, co naleznou, často nechá jejich žaludky poloprázdné. Navíc je sužuje zima, protože když padne noc, spadnou teploty na prérii skoro k nule. Uvědomil jsem si, že i přes toto strádání mě pozvali na večeři, a rozhodl jsem se jim pomoci.“